

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Petra Šuránka v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-998/ZA-ZA11-D02-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2024, č. j. 55 Az 9/2024-21, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný zastavil řízení o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pro její nepřipustnost podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a určil, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je státem příslušným k posouzení stěžovatelovy žádosti Litevská republika.

[2] Stěžovatel s kasační stížností spojil návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu uvedl, že mu má být umožněno setrvat na území do doby pravomocného posouzení kasační stížnosti, a to tím spíše, že tím nebude nijak ohrožen veřejný zájem. Stěžovatel se domnívá, že mu v případě nepřiznání odkladného účinku hrozí vycestování mimo území České republiky, přičemž nebylo postaveno najisto, že mu v takovém případě nehrozí azylově relevantní nebezpečí v podobě ohrožení na životě a zdraví. Dále stěžovatel obsáhle citoval z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, které se týkalo přiznání odkladného účinku v situaci, kdy žalovaný zrušil tehdejšímu stěžovateli povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel připomněl, že rozhodnutí o přiznání odkladného

účinku je rozhodnutím předběžné povahy, a tedy jím nelze předjímat úspěšnost rozhodnutí o věci samé.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu neshledal naplnění důvodů pro přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že stěžovatelova situace není oproti ostatním žadatelům v obdobném postavení nikterak výjimečná. Podle žalovaného stěžovatel dostatečně netvrdil a neosvědčil újmu hrozící výkonem napadeného rozhodnutí.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil podaný návrh a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je institutem výjimečným, měl by být proto přiznáván pouze v případech, které takový postup svou specifickou povahou odůvodňují.

[8] Pro přiznání odkladného účinku je zároveň nezbytné, aby stěžovatel dostatečně a určitě tvrdil, že mu hrozí újma, což musí také osvědčit (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Především se od stěžovatele očekává, že *vznese „konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32).

[9] V daném případě Nejvyšší správní soud nezjistil okolnosti, které by svědčily o tom, že stěžovatelova situace patří právě mezi ty ojedinělé a výjimečné případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen.

[10] Návrh obsahuje pouze obecná tvrzení, která se navíc míjejí s rozhodovacími důvody krajského soudu a žalovaného. Podstatou řízení před žalovaným bylo určení členského státu příslušného k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení

pokračování

Dublin III. Krajský soud v tomto ohledu přisvědčil žalovanému, že azylové řízení v Litvě netrpí systémovými nedostatky, což umožňuje stěžovatelovo přemístění.

[11] Stěžovatel tak neuvedl žádné konkrétní důvody, z nichž by mu měla plynout hrozící újma, nebude-li jeho žádosti o odkladný účinek vyhověno. Pouze obecně tvrdí, že mu hrozí vycestování z České republiky, přičemž nebylo postaveno najisto, že mu nehrozí azylově relevantní nebezpečí. To však bez uvedení konkrétních individuálních okolností pro přiznání odkladného účinku nepostačuje. Paušálním přiznáváním odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku. Za dostatečné nelze považovat ani stěžovatelovy odkazy na judikaturu, která se již z povahy věci nemůže týkat jeho konkrétní situace. Odkazovaná judikatura navíc řešila skutkově odlišné případy.

[12] Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že z rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu